

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Instrvctio R. P. Bartholomæi Riccii Societatis Iesv
Theologi De Modo Recte Meditandi De Rebus Divinis**

Ricci, Bartolomeo

Mogvntiæ, 1605

De eximiis fructibus huius diuini exercitij, atq[ue] imprimis de fructu
puritatis mentis. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59608)

De eximiis fructibus huius diuini exerci-
tij, atq; imprimis de fructu purita-
tis mentis.

C A P. III.

QVO vehementius accendamus ad fre-
quētandum hoc sanctum exercitium,
patefaciemus deinceps aliquos effectus,
quos in anima efficit, ac vt menti firmius
inhæreant, exempla quædam adiungemus.
Inter omnes autem virtutes, Dei que dona,
quæ à veris Dei seruis in maximo pretio
habentur, iure Principem locum vendicat,
puritas cordis, vt quæ pulcherrimam, iu-
cundissimam que diuinæ maiestati præbeat
habitationem. Vnde vulgo dicitur. Qui
amat puritatem cordis, habebit amicum
Regem, nempe Deum regem æternum cœ-
li & terræ. Hanc puritatem & consequi, &
conseruare possumus, si oculis mentis Deū
præsentem contemplemur. Si enim secus
fiat, & homo Dei obliuiscatur, nec cōsideret
se ab eo videri, illum corā se esse, viuere &
operari, proximum est, vt quasi freno solu-
tus labatur in peccatum, & in eo perseue-
ret, secundum illud psalmistæ. *Non est Deus
in conspectu eius, inquinata sunt via illius in
omne*

omni tempore. Nam vt cogitatio, ita cupiditas inordinata rerum terrenarum est, quæ animam per peccata contaminat, Deumq; ex ea expellit. In hoc autem exercitio, quia homo omnes suas cogitationes coniecit in Deum, cogitationibusque proximè succedunt affectiones piæ in eundem, fit vt anima paulatim ab amore rerum terrenarum diuellatur, totaque expurgetur & renouetur. Id B. Bernardus in seipso expertus est, quemadmodum humiliter ad ædificationem aliorum ex inspiratione diuina quodam in loco confitetur; dicens *Quæris, cum ita sint omnino inuestigabiles via Dei, unde adesse norim? Visum est efficax est, moxq; ut intus venit, expergescit dormitantem animam meam, mouit & molliuit, & vulnerauit cor meum, quoniam durum, lapideumq; erat, & male sanum. Cæpit quoq; euellere, & destruere, ædificare & plantare, rigare arida, tenebrosa illuminare, clausa reserare, frigida inflammare, nec non & mittere praua in directa, & aspera in vias planas, ita vt benediceret animæ meæ Domino, & omnia, quæ intra me sunt, nomini sancto eius.* Hæc omnia Bernardus, quibus testatur quæ mirabilia Deus in anima sua operatus sit, quando oculis mentis præsentem eum cernebat.

NEQ.

Ser. 74.
in Cant.

NEQUE solum in seruis Dei id efficit diuina præsentia, sed etiam in magnis peccatoribus, vt eorum corda expurgentur à peccatorum noxis: quia dum admoniti non nihil attollunt caput è lecto peccati, & cœlesti lumine porro adiuti considerant se in conspectu Dei sui, iudicis viuorum & mortuorum versari, qui præsens aspiciat, quoties delinquant, ingenti pudore & horrore peccati consternati non audent amplius illud committere, miranturq; suæ superioris vitæ cæcitatem, quod tam temerè & impudenter, haud secus ac si nullus Deus vel iudex esset, in omnia scelera sint prolapsi.

*In Vitæ
patr. An-
ton. p. 2.
hist. t. 1,
c. 10. §. 3.*

PRORSUS id euenit famosæ meretrici Thaidi, quæ cum S. Paphnutio Abbati ad eam in locum secretum & abditum ingresso dixisset, non posse se videri nisi a solo Deo, vel dæmone, Abbas verò respondisset. Age si Deus te videt, qua fronte tu in conspectu eius te purissimis oculis intuentis audebis peccare? ilico cœlestis luminis radius mentem eius collustrauit, tantoque pudore iuffusa est, ac tam capitali odio superioris vitæ scelera profecuta est, vt in media vrbe Alexandrina flammis absumpserit, quicquid corporis sui prostitutione lucrata erat, & se angustissimæ cellæ, asperrima
acta

acta pœnitentia triennio donec spiritum
Deo redderet, se incluserit.

IDEM accidit S Ephræm cum alia fœ- *Metaph.*
mina peccatrice, quam cum adiisset, rogaf- *in eius vi-*
setq; , an auderet consueta sua peccata in *ta.*
medio vrbis Edessenæ committere; ipsa au- *Surius in*
tem respondisset , non audere , quia pudor *Febru.*
nimius prohiberet in conspectu hominum
talia patrare scelera, subiecit B Ephram.
Tu scias etiam si in loco occultissimo, & ab
hominibus remotissimo pecces, te conspi-
ci a Deo vbiq; præsentem. Si itaque te à
peccando deterret pudor vel metus homi-
num, multo æquius deterrere te debet me-
tus Dei, qui eiusmodi scelera æternis mul-
tat suppliciis inferni. Quæ admonitio sic
perterrita fœminam, vt dolore peccato-
rum summo tacta in corde intrinsecus in
monasterium pœnitentiæ agenda causa se
abdiderit.

Hi sunt eximii præsentia diuinæ ef-
fectus, quando homo serio eam ob o-
culos defigit. Qua enim fronte audeat
homo rem tam peruersam & sordidam,
qualis est peccatum lethale coram Deo,
committere, si serio sibi persuadeat se in
conspectu eius, qui infinita bonitate præ-
ditus est, & infinite execratur peccatū tale,
consiste.

consistere? Quæ ratione offensæ æternis dignæ cruciatibus obstringere, si consideret se astare ei, cuius iustitia est infinita? quem nouit nullum peccatum impanitum, siue in hac, siue in altera vita, relinquere? quem scit esse iustissimum iudicem, & iustè, etiam cum, qui vnicum tantum temporis momentum in peccando consumpserit, sempiternis addicere flammis? Hæc considerans B. Augustinus Domine, inquit, quando perpendo, quod gressus meos, semitasq; consideras, & die noctuq; super custodiam meam vigilas, omnes semitas meas diligèter notans, speculator perpetuus. Velut si totius creatura tua cæli & terra oblitus tantum me solum considerares, & nihil sit tibi cura de aliis, Deus meus terribilis & fortis, timore pariter & ingenti rubore confundor, quoniam nobis magna est indita necessitas iustè rectèq; viuendi, qui cuncta faciamus ante oculos iudicis cuncta ceruentis. Hucusque Augustinus. Vnde intelligimus, quantam vim & efficaciam ad cauenda peccata posuerit in consideratione diuinæ præsentia,

Hæc

Solil. c.
14.